

...ho kouse ...
...to pome ...
...dole ...
...ne has ...
...x mi ...
...jim ...
...Tim ...
...me ...
...um ...
...ry ...
...Shu ...
...me ...
...JDI!
...VZPOMÍNKY LEGIONÁŘE
...OTAKARA HUSÁKA
...KNIHA I.
...me ...
...Kter ...
...chy ...
...stul ...
...Woj ...
...las ...
...Kter ...
...do ...
...Kde ...
...nej ...
...je ...
...Rim ...
...zi ...
...ob ...
...20 ...
...E ...
...NAKLADATELSTVÍ
...EPOCHA ...
...CSL ...
...LEGIONÁŘSKÁ ...
...EDICE PAMĚTI
...ČESKOSLOVENSKÉ
...OBCE LEGIONÁŘSKÉ

JDI!

VZPOMÍNKY LEGIONÁŘE OTAKARA HUSÁKA

KNIHA I.

JDI!

VZPOMÍNKY LEGIONÁŘE OTAKARA HUSÁKA

KNIHA I.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Československá obec legionářská, 2017

Photos © Archiv ČsOL, Elišky Suchomelové-Husákové, Radana Láška, VÚA-VHA, 2017

Czech Edition © Československá obec legionářská, Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-418-3 (pdf)

Památce matky a otce a těm, kteří pohár mého života naplnili štěstím až do kraje
– své ženě Libuši, dcerce Elišce a naší babičce

táta

„JDI,“

řekl otec –

kolikrát v životě jak kámen dopadlo až na dno mého svědomí: „J D I!“

a já poslechl.

OBSAH

Předmluva	13
Mládí	17
1885–1900	17
1900–1914	25
Část první Vojákem první světové války	41
Kolébka legií – předválečná emigrace	42
Česká družina	50
V řadách ruských bohatýrů	68
Práce v českém týlu	119
Opět v „rodné“ rotě	235
Masaryk v brigádě. odjezd do Francie	269
Zborov	269
Přílohy	327
Poznámka editora	357

Poznámka: Data po dobu pobytu v Rusku jsou podle pravoslavného kalendáře, tj. o 13 dní pozadu, odjezd z Archangělska 3. 10. 1917 do Anglie uvádím již datem 16. 10. dle nového kalendáře. Vlastní jména dobrovolníků píší někdy různě, jako: Müller-Miller, Paulů-Pavlů, Šlitr-Šritr. Docházelo k tomu při přepisování jich jmen do ruštiny nebo francouzštiny, chyby se vžily a dotyční nic proti tomu nenařadili. Často jsme ani pravé jméno neznali a také nás nezajímalo; v případě zajetí také tento omyl kryl totožnost.

Vážení čtenáři,

moje vzpomínky na tatínka, legionáře a velkého vlastence, jsou vzpomínkami malého dítěte na laskavého a usměvavého člověka. Bylo mu 63 let, když jsem se v roce 1948 jako první a jediný potomek, narodila a byl již v penzi. Měl tedy na mne čas a velmi se mi věnoval. Maminka byla zaměstnaná a živila celou rodinu, což táta jako pán ze staré školy těžce nesl. Trávili jsme spolu celé dny, chodili na procházky, do muzeí, kin a dokonce i na schůzky do kaváren. Vodil mě na hodiny baletu, do ateliérů kamarádů malířů a především na návštěvy k přátelům, kteří pak navštěvovali nás doma. Byla to skvělá a pestrá společnost lidí různých profesí, osudů a samozřejmě i tak blízkých brášků z legií. Byla mezi nimi celá řada významných osobností. Například přítel asi nejbližší gen. Václav Šidlík s rodinou, gen. Mikuláš Číla, po návratu z komunistického vězení generálové Jan Syrový a Jaroslav Fajfr. A také vdova po nacisty popraveném gen. Aloisi Eliášovi, paní Jaroslava Eliášová, a mnoho dalších mimořádných lidí.

V té době byli občany druhé kategorie, zbaveni lidských práv, žijící v chudobě a zapomnění. Velmi tím trpěli. Jejich debatám jsem ve svém věku pochopitelně nerozuměla, ale cítila jsem, že se mají velmi rádi a cítí k sobě úctu. Tato setkání samozřejmě neunikla tehdejší Státní bezpečnosti a táta byl několikrát vyslýchán v pověstné Bartolomějské ulici.

Můj otec byl výjimečný, srdečný, přátelský a skromný člověk s velkým vztahem k umění. Vzbudil ve mně zájem o literaturu, divadlo a především operu, kterou miloval. Sám byl velmi dobrý zpěvák – tenor, v mládí byl členem pěveckého spolku Hlahol. Vzpomínám si na jeho „majstrštyk“ Verdiho árii *Celeste Aida*.

Často jí zpíval ráno v koupelně. Krása!

Bohužel jsem si ho neužila, poslední dva roky života byl těžce nemocen a velice trpěl. Ještě si se mnou zatančil na mé „první prodloužené“ v Lucerně. Byl to skvělý tanečník a bylo to naposledy...

Za několik měsíců ve věku 79 let můj báječný táta zemřel. Mně bylo šestnáct let a na tolik věcí jsem se nestačila zeptat... Jeho paměti jsme četla až jako téměř dospělá, našla jsem v nich mnoho nového a pozoruhodného, stále ráda a s úctou se k nim vracím. Věřím, že tyto vzpomínky zaujmou i čtenáře a budou se jim líbit.

Jsem vděčná a moc děkuji Československé obci legionářské za vydání této knihy a velice si vážím profesionality a nadšení věnovaných tolik opomíjené historii legií, bez kterých by Československo nikdy nevzniklo. Jmenovitě R. Láškovi, T. Kykalovi, J. Charfreitagovi, M. Rakovi, M. Mojžíšovi, P. Tolarovi a E. Štréglovi.

V Praze, květen 2017

Eliška Suchomelová-Husáková

Vážení čtenáři,

nebylo mnoho těch, kteří se ocitli tak blízko dění při zrodu samostatného Československa, a jen málokterý z nich našel sílu a snad i ochotu podat osobní svědectví o dramatických letech budování státu a jeho armády. Mezi přímými aktéry i bezprostředními pozorovateli tehdejších osudových událostí patří Otakar Husák k vzácným výjimkám. Zanechal po sobě úctyhodné memoárové dílo, výjimečné jak svým obsahem, tak i literární úrovní.

První světová válka přehodila výhybku na životní dráze milionů mužů. Když konflikt propukl, Otakar Husák se pod vlivem vlasteneckého zanícení vzdal slibné kariéry v průmyslu a vyměnil ji za nejistotu dobrovolníka České družiny bojujícího za národ proti vlastnímu státu – Rakousku-Uhersku. Díky své činorodosti a schopnosti inspirovat a vést brzy vynikl nejen v boji, ale i v organizační a propagační práci pro rozrůstající se dobrovolnické vojsko. Jako důstojník bojoval v Rusku, ve Francii a jeho schopnosti a nasazení jej přivedly do okruhu vůdčích osobností odboje. Po návratu do Československa v prosinci 1918 nemělo jeho vojenské angažmá skončit, naopak, práce pro brannou moc nového státu vyplnila v příštích letech jeho život měrou vrchovatou. Nejprve vedl Vojenskou kancelář prezidenta republiky a nakonec stál rok v čele MNO. Po odchodu z ministerstva v září 1921 řevnivost ve vládních a politických kruzích nepřála jeho další kariéře ve státních službách, a tak se vrátil zpět do světa průmyslu, z něž před osmi lety vykročil na svoji obdivuhodnou vojenskou pouť.

Rozsáhlé vzpomínky, jejichž první svazek držíte v rukách, obšírně zachycují dění válečných a poválečných let strávených v československém vojsku. Generál

Husák začal vkládat první kamínky do mozaiky svých memoárů záhy po svém odchodu z armády. V tisku zveřejňoval své vzpomínky, postřehy i polemické komentáře. Vymezoval se vůči tendenčnímu a selektivnímu výkladu dějin prvního československého odboje, který vnímal jako kolektivní dílo tisíců dobrovolníků a těžce nesl, že většina z nich upadala v zapomnění, ba dokonce v nemilost. Ctil přínos každého jednotlivce, a proto ve svých textech upomínal i na ty, k nimž byla oficiální historiografie skoupá. Za jeho rozhodnutím sepsat paměti stála obava, že z obrazu československého odboje jednou vymizí jemné odstíny a detaily, pokud je nikdo nezdokumentuje. Už v polovině dvacátých let si část vzpomínek přečetl Alois Jirásek. Mistrův nadšený ohlas sice povzbudil k další práci, avšak skutečně vhodnou příležitost k dopsání a závěrečné redakci pamětí našel Otakar Husák teprve po odchodu do penze v roce 1948. Během tří let na 1399 stranách zaznamenal nejen vlastní životní peripetie, ale také množství pozoruhodných postřehů i zasvěcených komentářů jak k zásadnímu dění ve vojsku či politice, tak i k osobám, s nimiž se stýkal během svého působení. Nejen v tomto ohledu jde o ojedinělé vzpomínky, vynikají i nevšední čtivostí.

Krátce po smrti pana generála v roce 1964 věnovala jeho choť originální strojepis memoárů do Archivu Národního muzea. Dlouhá desetiletí tu ležel zapomenut, dokud jej před dvanácti lety neobjevil německý historik Martin Zückert. Z jeho prací jsem se dozvěděl o tomto jedinečném díle a v roce 2008 jsem strojepis zdigitalizoval za účelem pozdější edice. Měl jsem to potěšení několikrát navštívit dceru pana generála Husáka, paní Eliškou Suchomelovou, a pokaždé mě hluboce oslovila její úcta a oddanost, s níž pečuje o odkaz svého otce. Velmi stála o vydání otcových vzpomínek, a tak jsem upřímně rád, že se digitálních podkladů zhostila ČsOL. Pana generála by jistě potěšilo, že jeho memoáry vycházejí péčí právě této organizace. Veliký dík za vykonanou práci proto patří všem, kteří se v ČsOL zasloužili o to, aby se mimořádně cenné vzpomínky generála Otakara Husáka dostaly k co nejširšímu okruhu čtenářů. Plní mu tím jeho veliké přání, a totiž, aby se nezapomnělo... A plní i jedno skromné přání milující dcery, aby se nezapomnělo, jak vzácnou osobnost měla kdysi naše armáda a společnost ve svém středu.

*Tomáš Kykal
VHÚ Praha*

PŘEDMLUVA

100 let trvalo, nežli žeň práce našich buditelů sklízeli jich pravnukové; SVOBODU, SAMOSTATNOST! 100 let, než vzešlo semínko jich ideálu, zušlechtěné politickými, literárními, kulturními zápasy tří generací, zaseté ústy starých kantorů a cvičitelů v tělocvičnách v srdce desetitisíců, tlukoucích stejným rytmem láskou k vlasti a lidstvu.

Politické sváry domácí a jich důsledek, beznadějná malátnost, příval vítězných bitev německých za světové války, setbu ohrožovaly.

Mnohá srdce dobrovolníků – vojáků, mnohá srdce věrných občanů dotloukla, aniž zahlédla byť i jen červánky svobody v černých dnech vojenských porážek, kdy se zdálo, že Genius Národa opět podlehne, tentokrátě snad navždy. Ale žil a bude žít v inkarnaci svých občanů; je v nich Nesmrtelný.

Vzpomínky na tyto prosté občany, hochy, muže a ženy kladu zbožně na oltář svých vzpomínek. Žijí v nich, dokud papír se nerozpadne, zapadlá v suti Zapomenutí a často nevděku jména mnohých lidí. V rozhovorech s řídoucím kroužkem přátel často na ně myslíme; končívají naléhavým přáním, napiš to, co víš, a zachovej paměti klidným a kritickým dobám budoucím.

Našel jsem při pořádání svých poznámek a papírů zachráněných v době německé okupace tento dopis mistra Jiráska:

V Praze 14. ledna 1925

Pane generále!

Jsem Vám velmi vděčen, že jste mi popřál, abych si přečetl části Vašich „Pamětí“. Opakuji, co jsem mohl Vám za posledního našeho setkání povědět, že mne vše, co jste

napsal, velmi zajímalo. Zajímalo mne svým obsahem i způsobem Vašeho podání, Vaším nazíráním, Vašimi úsudky a zprávami o začátcích našeho vojska revolučního doloženými také listinnými doklady. Leccos jsem před tím jinak viděl, jinak si představoval. Vaše vyprávění to ono mně opravilo, v ostřejším světle uvedlo, jmenovitě o začátcích našeho vojska.

Trpký je Váš úvod, trpká je pravda o rozchodu legií a o nynějších poměrech. Jednoho lituji: že není celých Vašich Pamětí, a jedno jsem nerad četl, ne v pamětech ale ve Vašem listu, že nemáte dosti času na další psaní vzpomínek a že nemáte zkušeností v psaní knížky. Ale to nevadí. Co jste napsal, je svěže, živě a osobitě psáno. Tedy Vaše výmluva neplatí. Pište, pane generále, neodkládejte. Bude to vzácný příspěvek k dějinám našich legií a jejich bojů slavných.

V upřímné úctě vždy oddaný

Alois Jirásek

Nyní, kdy konečně můj život člověka stal se klidným, po přečtení dopisu duševního otce Legií uvědomil jsem si, že mám povinnost k těm, jichž roty, pluky a houfy občanské odešly a stále odchází do Velkého Neznáma. Jen pro jejich památku píši tyto řádky. Nechť je nikdo nečte, kdo nevěří, že láska k vlasti nevyplučuje lásku k bližnímu; že ideály všech odstínů, křesťanství a socialismu nejsou jedno a totéž.

* * *

V třiceti létech uplynulých od konce první války často jsem rozprávěl, přednášel, psal o Legiích a i polemisoval s míněním jiných; mám z té doby mnoho poznámek, které se na štěstí přes německou okupaci, díky statečnosti lidí mi blízkých, zachovaly. S postupem času jsem si uvědomoval, jak klidněji, kritičtěji se dívám na jednání mnohých lidí. Jsem rád, že konečnou versi těchto vzpomínek píši nyní, ve věku 63 let; nejsem zcela bez praxe, již jako mladý student psával jsem články do novin a časopisů, uveřejňoval překlady a později při nejrůznějších příležitostech předmluvy k legionářským knížkám a projevy. Častými rozhovory v kroužcích starých brášků, četbou legionářské literatury a různých pamětí, osvěžoval a kontroloval svoji paměť. Nevím, kolik ze čtenářů těchto řádek alespoň něco z legionářské literatury zná. Je v ní několik knih velké ceny dokumentární; objektivně a otevřeně píši o sporech, které byly předmětem bratrovražedných bojů;

byly to ale spory o způsob práce, ne o Ideu. Jinak i nejznámější knihy beletristické o legiích zdaleka nevystihují to, co BRATRSTVÍ bylo. Přál bych si, aby některá díla dokumentární alespoň několik čtenářů mých řádek si přečetlo a poznali názory a přesvědčení jiných.

MLÁDÍ

1885–1900

Na přelomu století byl Nymburk městem, které ve své úpravnosti a pokrokovosti obyvatelstva při svých asi 8.000 obyvatelích nebylo na posledním místě v řadě českých měst. Rád vzpomínám širokého Labe s jeho jezem pod Rybárnou; zde vkročila z Prahy prchající Eliška Přemyslovna v průvodu převozníků do svého věnného města, pevně hrazeného dvojím pásem hradeb. Romantický ostrov, vysoká kostelní věž, hlídající nepřehlednou rovinu. Žádné hory, lesy a moře čiporama velkoměst nepřekonaly toto prvenství v mém hodnocení přírodních krás. Klid a mohutnost zasněžené roviny, tichá řeka, oceán klasů, miliardy svítících krystalků sněhu. To vše přechází do krve a mozku. To je skromná krása a podstata života Slovanů.

Můj otec Stanislav pocházel z Německého Brodu (dnes Havlíčkova). Předkové, zjištění až do třicetileté války, byli mlynáři. Po svém návratu po první světové válce 1918 dostal jsem rodinnou bibli z r. 1612 s erbem svobodného mlynáře Václava Husáka. Otec mi vyprávěl, že v rodině se udržuje, že kdysi jeden z předků byl členem královského poselstva do polského Krakova.

Byl z velké rodiny: 7 bratří. Někteří z nich studovali na slavném německobrodském gymnáziu.

I můj otec tam začal; v té době stavěla se severozápadní dráha. Vstoupil do její služby a dotáhl to až na vrchního revidenta, což u německé společnosti byla tenkrát velká kariéra. Sloužil asi 8 let v Děčíně. S Čechy se vytloukaly

nejhorší služby, zvláště noční. Opotřebovaný souchotinář byl přeložen do Nymburka, velké stanice a důležité křižovatky. Jako pokladník se tam oženil. Rodiče mé matky Elišky nechtěli mu ji, souchotináři, dáti. A on měl pak čtyři syny: Jaromíra, zemřel v 64 letech, druhý já, Otakar, třetí Ing. Stanislav, čtvrtý Jindřich, zemřel v 18 letech jako student.

Matka Eliška pocházela ze starého měšťanského rodu nymburských Dlabáčů, který se též dá sledovati do zničení matrik v třicetileté válce. Byli to sedláci a řezníci z města i okolních vesnic; rod jde až na Mladoboleslavsko. Byl jsem v blízkém krevním příbuzenství s kancléřem Šámalem, kterému jsme říkali jako děti strýčku. Také známý primátor Prahy Dr. Tomáš Černý byl vzdáleným strýčkem z matčiny strany. V dobách napoleonských válek žil první náš kulturní historik Dlabáč. V obou rodech, otce i matky, ani stopa nečeské krve.

Matka měla dvě mladší sestry a bratra. Mladší Marie se vdala za Otakara Uhra, nájemce velkostatku Kamenné Zboží, později Selce u Prahy a nakonec Červeného Dvora pod Olšany. Prostřední Bedřiška vstoupila do kláštera Šedých sester v Praze; byla nejhledanější ošetřovatelkou v nemocných rodinách místodržitele Thuna, Harrachů, Kinských atd. Výbavou těchto dvou dcer dědeček, který po předčasném úmrtí babičky nehospodařil skvěle, zchudl úplně. Žil do smrti u mé matky, která byla duší a páteří celé rodiny. Živě se pamatuji na maloměstské klepy. S pohrdáním se mluvilo o měšťanské dcerce, která si vzala „nějakého eisenboňáka“. A ta klidně prodala zbytek polí, rodný dům na Zálabí, koupila malý byt v Eliščině třídě, platila hypotéky, vzala si podnájemníky, na všechny prala, uklízela, vařila, spravovala, chodila ke kašně se štoudví na zádech pro vodu se služkama. Měla čtyři kluky, nikdy nestonala a celý den krásně zpívala. A při tom ještě přečetla Šmilovského, Třebízského, Jiráska. Nevynechala jediného představení, ať již ochotnického Háčka, nebo kočovné divadelní společnosti.

V roce 1920 Nymburáci, hlavně železniční dílny, jí vystrojili královský pohřeb, jako hrdince práce. Takový Nymburk neviděl a nevidí.

Své strýce jsem nikdy nepoznal. Na návštěvy nebylo peněz. Nejstarší byl známým lékárníkem v Semilech, vrstevník a přítel Riegrův. Druhý byl lékárníkem bulharské armády. Třetí vrchním policejním komisařem v Praze. Dva žili ve Vídni. O ostatních nic nevím. Otec vyprávěl, že v této generaci je as 49 synů a jen dvě neb tři dcery. Celé své mládí jsem žil až do tanečních hodin ve dvaceti letech výhradně mezi kluky. Ani s jejich sestrami jsem se nestýkal, ale tajně jsem jim záviděl, vždy jsem si přál mít sestru.

U pražského strýce jsem byl několikrát. Měl syna medika, který se marně pokoušel strašiti mě kostlivcem, stojícím za dveřmi. Při otevření smekal klobouk. Bratranec jako chirurg vinohradské nemocnice se řízl a na otravu zemřel. I krasavice sestřenice, nadaná malířka, zemřela mláda.

Z matčiny strany mimo sester jsem znal jejího bratra Václava. Měl na náměstí pěknou drogerii a vedl velký dům. Strýcův karban zruinoval dědečka, maminka prodejem zbytků majetku zachránila čest rodiny a zchudli jsme docela. Strýc, teta a dva synové se odstěhovali do Vídně a tam zapadli. Jeden bratranec v letech kol 1903 hrál v Praze za vídeňskou Cricetu levé křídlo.

Teta Uhrova měla dva syny. Jeden jako jednoročák kavalerie v Pardubicích žil vesele a záhy na souchotiny zemřel. Druhý byl jako letec rakouské armády na italské frontě v předposlední den války sestřelen.

Z matčiny strany jsem měl několik hodných tet, zvláště Červinkovu. Pak příbuzné rodiny: Brzorádovi, Novotné, Mašínové, z nichž neblahá, rozvedená Draga zemřela v Bělehradě roku 1903.

Narodil jsem se 23. dubna 1885 jako slaboučké, stále nemocné dítě, o kterém se pochybovalo. Mám paměť jako gramofonová deska; pamatuji, jak matka s tetou, pozdější jeptiškou, o mne bojovaly. Slyšel jsem v mrákotách slova: „Snad vydrží jen do rána.“ Já vydržel. Ostatní udělalo slunce, Labe, vzduch, Sokol, sport a vojna. A dodnes držím pero v ruce. Z mateřské školky nosil jsem odměny, barevné papírky, tetě jeptišce. Ta byla na mne náramně hrdá a přála si jenom, abychom se starším bratrem ministrovali. To ale dopadlo špatně. Při krejčovské zkoušce komží vyběhli jsme na ulici pochlubiti se klukům. Ti čekali na ulici. Zасыпали nás sněhovými koulemi, máčenými ve vodě. Rvačka. Doma výprask a bylo po parádě. Později jsem alespoň šlapal měchy varhan ve školní kapli.

Jednou z prvních starostí otce bylo, abychom uměli plavat. Přirozeně, děti od vody, stále na Labi. Plavali jsme všichni jako ryby. Nymburská plovárna. V mých představách není krásnější. Třikrát jsem se topil, ale vždycky v tom byla nějaká rošťčina kamarádů. Stále slyším matku: „Kluci, jestli se mi utopíte, tak nechodte domů!“ Jednou mne přejel malý vozík, tažený řeznickými psy. Jindy zase jsem byl zasypán obilím převrhnutého žebříňáku. Probuzení bylo v kuchyni na kanapi s dodatkem troubele dlouhé otcovy dýmky, když nebyla právě po ruce rákoska. Celé prázdniny byli jsme v plavkách na Labi; jen dopoledne v neděli jsme oblékali do kostela kalhoty a košili. Pohár klukovských radostí jsme vypili do dna.

První fotografie manželů Husákových se synem Otakarem (archív E. Suchomelové-Husákové).

Učil jsem se lehce a rád. Zamiloval jsem si dějepis a zeměpis. Brzy jsem dědečkovi předčítal noviny. Přednášel deklamovánky¹ a byl při inspekcích ukázkovým zpěvákem a tělocvikářem. Později jako dorostenec Sokola, překvapil jsem cvičitele Tiňtěru smělými pokusy o veletoč. V Sokole byla záchrana dobrá, ale ve škole, kde jsem se chtěl pochlubit, to dopadlo špatně. Utrhl jsem se z hrazdy a na dvou místech jsem si zlomil pravou ruku. To se spravilo, ale později v životě to byla ještě dvakrát pravá ruka; potíže s ní mi zůstaly celý život.

Dědeček byl starostou řeznického a uzenářského cechu, i když už nepracoval. Matka byla snad nejlepší kuchařkou města. Ve výroční den cechu, hostina trvala tři dny, vařila starobylá, zapomenutá jídla. Ku příkladu pučálku, pražený hrách: jak po tom pili! Selata, kouzelně pečená. Ukázky roznášeli jsme jako delikatesy

¹ Delší, většinou fejtonisticky laděná báseň určená k hlasitému přednesu (deklamaci); žánr českého národního obrození konce 19. století

po patricijských rodinách s doprovodem deklamovánek. To byly pro nás triumfální dny. Co zlatek jsme přinesli domů a co to zlatka tenkrát byla!

V Nymburce byly vždy znamenité školy již z doby otců dominikánů. Učil tam v dávných dobách, myslím, i Zelený. Z nedaleké vesnice Kovanic prý tam občas zašel i mladý kaplan Dobrovský. Za mého mládí byla tam již měšťanka, ale jaká! Kantoři, vzpomínám jen Kupky, jeden lepší druhého. V Praze na studiích se mne profesori často ptali na jména mých učitelů.

Chodil jsem již do obecné školy, když velká povodeň strhla v Praze Karlův most. Labe poškodilo i dřevěný nymburský a tak jsme se Zálabáci těšili z náhlých prázdnin. Přinesl jsem z první obecné samé jedničky a otec mi dal železničářské ocelové švýcarské hodinky. Mám je již 57 let a jdou na dvě minuty denně přesně. Byly mým talismanem.

Jako dítě užil jsem otce občas v neděli. Ve dne spal, měl věčně noční služby. V neděli jsme jim v hospodě „U Hamtáků“ stavěli kuželky.

Matka nás vedla k práci. Měli jsme ji rozdělenou: vodu, pochůzky, nákupy. Po měsíci se vždy práce spravedlivě střídala. Vše šlo jak na drátku. Žádné mazlení, výprask jednou za pár let. Pochvala jen pohledem.

Tatínek byl vůbec tvrdý chlap. Stále sice churavěl, ale duševně byl velmi cílý. Nemluvil o tom, co všechno znal. Přinesl domů beze slova známý obraz Havlíčkův odjezd do Brixenu. Nebo obraz lešetínského kováře. Beze slova ošetřoval rány na nohou, boule a modřiny. V životě mi jen několikrát podal ruku, to když jsem odjížděl do ciziny. Naposled, když už bylo zřejmo, že se blíží konec a já se loučil a řekl jsem, že mám možnost dostat práci doma. „Tvá povinnost je vrátit se k Tvé firmě ve Francii.“ Mezi dveřmi jsem se ještě tázavě obrátil. Očima se loučil, ale řekl: „Jdi!“

Rozkázal, aby mi až po pohřbu oznámili úmrtí, abych nemohl přijeti. Později ani bratrovi jsem nebyl z ciziny na pohřbu.

S rodiči jsme si vždy tykali. Každý jiný poměr by jim byl nepřírozený.

Otec, mluvící bezvadně německy, jako pokladník dráhy, byl jakousi spojkou pro obchodní cestující ze severních Čech. Býval jejich tlumočníkem a prostředníkem. K novému roku dostával spoustu reklamních kalendářů, tašek, nožů atd., které rozdával přátelům.

Několikrát jsem šel na několik kroků hrdě před otcem s taškou v ruce; bývalo v ní až 200.000 na daně, které jsme nesli na obecní úřad. Měl rád psy; ta záliba mi zůstala. Zato ale ryby se mi doživotně zprotivily, ačkoliv jsem mu prodával

řízky. Tahal mne ráno ještě za tmy z postele a kneipovalo se, boso mokrou travou daleko k „Dubině“.

Rodiče si přáli, abych šel ke dráze! Na studie se pro nedostatek peněz těžko dalo mysliti. Dovolili ale, abych udělal přijímací zkoušku na vyšší státní průmyslové škole, kde bylo právě otevřeno chemické oddělení. Zkoušku jsem velmi dobře udělal, ale přijat nebyl. Byli tam starší kandidáti. V nymburském cukrovaru jsem na praxi laborantskou ředitelem Karlíkem přijat nebyl. A tak otec, který chtěl, abych se naučil německy, mne odvezl ke známému Němci na „Handl“ do Mikulášovic. Sep Mayer přijel k nám.

V letech 1898 řádili poslanci Wolf, Iro a Schönerer. Bylo to v době cukrové aféry a souboje Wolfa s poslancem Udržalem. Vláda Badeniho tenkrát padla. Němci strašně štváli, rvali jsme se dvakrát denně na cestě ze školy. Po řeči poslance Wolfa v Mikulášovicích nás několik Čechů němečtí kluci zuřivě pronásledovali. Měli z tamějších továren na nože velké zavíráky. Jednou k Vánocům hnali za námi ze školy. Kamarád Kos z Turnova upadl na náledí a oni mu vrazili nůž do lýtky. Zatmělo se mně v očích, pln vzteku, že utíkáme, chytil jsem lopatu, kterou cestář nechal v písku, a rozehnal se po Skopčákách. Jednomu jsem rozsekl chodidlo až ke kotníku. To byla má první krvelačná srážka s Němci a vzpoura proti režimu. Domů jsem ovšem již nesměl. Skrýval jsem se v lese u cesty do Šluknova, kamarádi přinesli jídlo a peníze a jel jsem domů. Že Sep přesně dle mých dřívějších rozkazů mým bojovníkům byl také bit, je samozřejmé.

Bylo po „Handlu“. Co teď? Otec se mnou více jak rok nemluvil. Opakoval jsem tedy třetí měšťanku.

Učitelé si mne všímali, dávali mimořádné úkoly, neboť s předepsaným učivem jsem si jen hrál. Zvláště mé slohové úkoly byly předcítány jako vzor. Učitelé mi předpovídali, že budu žurnalistou.

Rok opakování třetí měšťanky mi velmi prospěl. V našem domku bydlívali ve volných pokojících vždy dva až tři podnájemníci: mladí učitelé, úředníci záložny nebo dráhy, koncipienti. Spolkový život ve městě byl velmi vyspělý. Zpěváci, ochotníci, čtenáři, Sokol. Studenti tehdy pracovali: bylo více kultury a méně politiky. Podnájemníkům, železničním úředníkům (Sůra, Boháč, pozdější starosta města, Píša, ředitel záložny ve Volyni, Velvarský, úředník firmy Nebeský, učitel Chmelař, známý tenorista a jiní) obstarával jsem pochůzky, milostná psaníčka, randata a všechno, co kluci dělají. Oni půjčovali knihy a vlastně celou mou četbu vedli. Už dávno mě nebavily indiánky, ty jsem sám spisoval.

Vzpomínám Verneovky *Dva roky prázdnin*, *Tajuplný ostrov*. A tu jsem dostal do rukou díla těch, kteří byli našimi učiteli a jichž myšlenky vedly nás v těžkých dobách, jež jsme byli v první polovině tohoto století odsouzeni prožít; vzpomínám těch největších: Arbese, Nerudu, Sládka, Čecha, Vrchlického, Jiráska, Wintera, Machara. Otec mi dal krásně vázané a vlastnoručně opsané v kanceláři (byl již jako opotřebovaný ve vozové kontrole, pravém hnízdě vlastenců) zakázané Čechovy *Písně otroka* a *Lešetinského kováře*, chlouby mé knihovničky. Žil jsem s Dumasovými *Třemi mušketéry*, *Hrabětem Monte Christo*. A pak Hugo, *Muž, který se směje*, umírání na posledních stránkách *Dělníků moře* a vrchol, *Bídničky* a *Notre Dame de Paris!* Walter Scott, Zola, Sienkiewicz, Reymont, Prus. A zase Tolstoj *Vojna a mír*. Puškin. Turgeněv. Čechov.

Nesmím zapomenouti na knihy vydávané u Laichtra a Vlčkovu *Osvětu*. Mnohem později jako student pokoušel jsem se pochopiti Dostojevského *Bratry Karamazovy*, *Běsy*. Bakunina. Teprve po létech mi dali nahlédnouti skulinou myšlenky za brány pekla a nebes! Jaké jsme vedli vášnivé debaty, prosyceni nemiřitelným radikalismem mládí! Hvězdy byly příliš nízko a málo svítily. Jakým korektivem citu jsou pak vlastní životní zkušenosti a rozhled stáří!

V Nymburce občas se zdržovali básníci Otakar Theer a Jan z Wojkowicz. Jen zpovzdálí jsme se dívali, jak se kořili krasavicím, dcerám kupce Petrnouška, sedíce na pytlích; jich básním jsme nerozuměli. Za to ale náš byl spisovatel Vika Houžvička, původem učitel, tehdá redaktor *Nymburských zájmů* tisknutých Zmatlíkem. Jeho vtipné fejetony, to bylo něco pro nás. A sportovní zprávy. Bydlel u nás. On má na svědomí mé první novinářské články o módním tehdá acetylenu, svítivplynu, elektřině, vodárně. Otcové města se tehdá rozhodovali a postavili k mé chemické satisfakci plynárnu a vodárnu. Jaké to bylo štěstí pro město a dobrodiní pro mou matku. Byl v tom kousíček mé práce. Dobrymi starosty města byli otec a později bratr senátora Dr. Krouského. Děkanem jmenovec otcův, dřívější poslanec Zemského sněmu Ant. Husák, vlastenecký kněz; někdy docházelo k omylům v poště a já k němu chodil.

Chodil jsem o prázdninách na němčinu k rabínu Goldsteinovi, se kterým otec přátelil. S tím jsem četl Goetha, Schillera, Klopstocka, Herdera. Byl to vzácný, vysoce vzdělaný člověk; byl ve styku s Vrchlickým pro židovská témata. Za nejkrásnější knihu považoval *Babičku* Boženy Němcové. Ta neměla Nymburk ráda; žila tam dva roky svého nešťastného života. Pozdější moji profesori se divili, co všechno jsem četl. Tato záliba stala se mi více než vášní životní potřebou.

Musím se zmínit ještě o jednom detailu našeho klukovského života. Co dovedou indiáni, dovedeme taky. Dal se rozkaz: nepijeme. Celý den se nepilo. Rozpažilo se do zdřevěnění, sedlo v dřep jako fakíři, tlouklo do svalů, přivázalo k mučednickému kůlu, svázalo do kozelce. V Pečkově paláci jsem si na to po 42 letech vzpomněl. Strach z nás nikdo neměl. Vzor byl Twainův Frantík Finn. Na hřbitově, který jsme dobře znali, schovávaly se různé předměty. Celý večer se četly strašidelné historie. Úderem dvanácté se losovalo, kdo a pro co poběží. Nebylo to daleko, ale musela se přelézti zeď. A to se do omrzení opakovalo. Nás nic nestrašilo, za to my jsme v okolí strašili.

Je to velká výhoda v životě, neznat pocit osobního strachu. Nevím ani jako student, co je tréma. Uměl jsem, nebo ne. Jiná je ovšem věc, úzkost o někoho.

Po rodičích zdědili jsme krátkozrakost, bolení hlavy, hudební sluch. Učil jsem se jako chlapec na housle, ale po zlomení ruky zůstaly mi potíže. V Českých Budějovicích jsem zpíval v *Hlaholu* druhý tenor; později kouřením jsem si zkazil hlas. S tím to bylo tak: tatínek byl velký kuřák dýmky (noční služby!) a kouření nám moudře nezakazoval. Dovoľoval pouze dýmku a doutníky, cigarety ne. Po tragických pokusech jsme toho nechali a později, zvláště při intenzivním provozování tělocviku a kopané, nám nepřišlo ani na mysl. Já sám vlastně začal kouřiti až v roce 1914 v prvním roku války z dýmky ruskou machorku a od těch dob, až na léta na Pankráci a v koncentráku, přináším denně bohům věkožízny a tabákové režii mohutnou daň a oběť zápalnou.

Matka snad v životě nevyčila litr piva; otec pil pivo, víno červené, které mně chudokrevnému při krvácení z nosu kupoval a vždy doporučoval. Byl znalcem slivovice. Jdu ve šlépějích otce. Doporučuji každému mladému muži abstinenci v kouření a pití alespoň do třicítky. Ale pak až do určitého „vodního čísla“. Do nálady, ale ne do počínající malátnosti. Přiznávám se díky tréninku ve Francii a Rusku k vysokému vodnímu číslu. Vizme: Arbes, Aleš, Vrchlický – Roosevelt, Churchill, Stalin! Kde jsou abstinenti Hitler, Mussolini? Jsou ovšem skvělé a zase smutné výjimky. Já abstinenci ve vyšším věku neuznávám: co mi všechno v těžkých chvílích dala dýmka, sklenka vína! A konečně jsou to z nejušlechtlejších darů Božích a ten věděl, co dělá! Jen umět je užívat!

Vzpomenu ještě vděčně svých žákovských a dorosteneckých let v nymburském Sokole s nejmilovanějším Tintěrou, již dlouho vyhlížejí k bráně nebeské, kudy se k nim pohnou jich žáci, aby je seřadili v šik. Dík za to, co jste nám zaseli v duše, co jste udělali z našich těl!

V září 1899 byl jsem po druhé, úspěšné přijímací zkoušce přijat na chemické oddělení vyšší státní Průmyslové školy v Betlémské ulici (Karoliny Světlé.) Je to naše nejstarší průmyslová škola; založena roku 1837. U její kolébky stáli Havlíček, Purkyně, Trojan, Perner, Amerling, Wenzig, Rieger. V roce 1898 bylo otevřeno chemické oddělení. Byla to škola tvrdé práce a velké tradice vlastenecké. Vzpomínám vděčně všech svých profesorů a křivdím jim, uvádím-li jen jména dvou, kteří měli na mne největší vliv: prof. Mašín, chemik, a prof. Oktavián Wagner, češtinář.

Odchodem na studia v Praze opustil jsem prakticky Nymburk, byl jsem tam souvisle jen o prázdninách. Jako železničářské dítě jezdil jsem v sobotu domů a v neděli večer s ranečkem buchet vracel se do Prahy. Najíst se, hrát fotbal. Ten jsem poznal v Praze a založili jsme v Nymburce po velkých potížích Polaban. Bylo třeba koupit míč a najmout louku. Závratný obnos 6 zlatých jsme opatřili kolektivně. Můj otec sloužil tenkrát ve vozové kontrole severozápadní dráhy. Byla to jakási statistická kancelář pro všechny tratě severozápadní dráhy a posílali se tam opotřebovaní vyčerpaní úředníci, rekonvalescenti. Většina z nich vášniví rybáři. Svému otci jsem chytal a prodával řízky. Pak jsem mu nabídl své služby při úmorném a fádším sčítání kilometrů v protokolech. Za jeden byla taxa 1,20 K. Tatínek byl spokojen, práci měl hotovou a pobyt na rybách si prodlužoval o celé hodiny. Vyvolali jsme zájem u jeho kolegů holdujících rybařině. Výsledek byl ten, že část mužstva Polabana počítala v altánku u Husáků protokoly a vznikla tam filiálka Wagenkontroly. Všechno klapalo, můj organizační talent se slibně projevil, ale za nějakou dobu propukl můj první spor kapitálu s prací. Tlakem vykořisťovatelů naší práce byli jsme nuceni přistupovati na stále snižování taxy za kus, až na polovinu. Ale to už byl míč, louka, něco se vybralo na vstupném. Krátce po založení Polabana došlo k městské tragédii, myslím v roce 1902. Hrál se dlouho do noci na Ostrově. Zápas trval celou parnou odpoledne; při návratu v noci domů uviděli jsme na břehu pod jezem uvázaný bachratý člun, velkou novinku pro nás.

Otakar Husák s rodinou (archív E. Suchomelové-Husákové).

Vesla neměl, byl z polovice plný vody a tekł. To nám ale nevadilo. Sehnala se suchá větev, nasedlo a jelo na řeku. Nemotorný, těžký člun nedal se větví ovládati. A tak nás proud zanesl pod jez, zalil se vodou a převrátil. Se smíchem jsme naskákali do vody, nemyslíli na to, že jsou mezi námi slabí plavci. Já měl pod pažďí balík, sešit Rinaldo Rinaldini, a pouštěl jeden po druhém. Tenkrátě byly v módě tyto ubohé kuchyňské krváky a my je četli pro legraci. Ztratil jsem skřípec, neviděl, kam plavu, a najednou jsem byl znovu pod jezem. To se několikrátě opakovalo a přestávala zábava. Oblečen, v kopačkách, po zápase, nakonec nemohl jsem už více plavati; lehl jsem si na znak, a tak se nechal točivým proudem unášet k jezu. Snad půł hodiny to trvalo. Najednou jsem hlavou na něco narazil: převrácený člun.

S posledními silami ovinul jsem si řetěz kol ramene. Tak mne našel starší bratr, který byl též v mužstvu, ale první vyplaval. Všichni se už vzdali pátrání, ale bratr prohlásil: „Kdepak, ten kluk se neutopí!“ Vzal znovu záchrannou pramici a na řeku. Tak mne našel. Nemohl jsem ani volat. Tekla mi krev z nosu, uší, úst. Vytáhli mne do loďky. Šaty ve švech roztrhány. Já byl poslední. Tři kamarádi tam zůstali: Čapek, Šanc a Špaček. Synové železničářů. Byla to velká tragédie pro rodiče, celé město i Polaban.

Dlouho trvalo, než se mohla znovu zahájit sportovní činnost. Můj nejstarší bratr Jaromír a nejmladší Jindřich, Václav Dém, Jarda Nouzák a mnozí jiní již dávno dohráli svůj životní zápas. Zbývá už jen několik ze starého mužstva, zatímco píší tyto řádky: Láďa Ehrlich, Mojmír Věchet, Karel Výborný. Můj starý Nymburk již není.

Dávno již dozněl smích kulhajících kopálistů na maloměstském korse před Knížecím, jehož dívčí ozdoby nás zajímaly jen platonicky. Také politika, ačkoliv jsme vášnivě četli všechno, nás nerozdělovala. Zakázané Čechovy *Písně Otroka* a *Lešetínský kovář* byly naším evangeliem.

Jak píší v první větě této kapitoly, v roce 1899 byl jsem konečně přijat na průmyslovku. Na myšlenku studovat chemii mě přivedl skvěle prosperující cukrovar mého rodného města Nymburka, jehož ředitelem byl světoznámý odborník Hanuš Karlík. Neméně přispěla k tomu i četba Verneových románů, zvláště *Tajuplný ostrov*, kde jsou líčeni skvělí inženýři, kteří se pak stali mým ideálem.

Na studium na vysoké škole technické nebylo ani pomysleno, neboť majetkové poměry naší rodiny toho nedovolovaly. Byli jsme čtyři synové poměrně malého věkového rozdílu, všichni stejně dobří žáci a nebylo možno obětovat budoucnost jednoho tím, že měla být druhému poskytnuta možnost studia a ostatním nikoliv. I tak můj starší bratr přes své nadání to odnesl. V Nymburce tehdy nebylo reálky. Teprve mým dvěma mladším bratřím bylo umožněno studovat na reálce s poměrně malým nákladem a jednomu jíti pak dál na vysokou školu.

V prvních dobách mého mládí, kdy jsem měl již několikaletou průmyslovou praxi, bylo stále mým přáním studovat na curyšské polytechnice, neboť tehdy nebylo možno průmyslovákům studovat na pražské technice.

Průběh mého života byl však takový, že dnes vidím, že by bylo vysokoškolské studium zcela změnilo můj život, především tím, že bych se býval jako starší technik velmi těžko uchycoval v cizině, která přeci pro mne znamenala nejvíce. Tam nebyla za mnou žádná protekce a žádný piston.

Vzpomínky na studium na průmyslovce patří k mým nejlepším. Po materiální stránce byly zvláště první dva roky pro mne velmi krušné. Šel jsem na průmyslovku proti vůli svého otce, který by mne býval nejraději viděl u železnice, podobně jako mého staršího bratra. Tím, že jsem prosadil svoji vůli a do jisté míry se mu vzepřel, pohněval jsem jej tak, že téměř rok se mnou nemluvil, až teprve po druhém semestrálním vysvědčení, které jsem přinesl s vyznamenáním. Matka mne podporovala, jak jen mohla, přece však byl jsem nucen chodit v první době na studentské obědy do Uršulinského kláštera. Měl jsem slabý žaludek, ale bylo aspoň něco. Dostával jsem od matky 1 až 1,20 zl. týdně na všechny školní potřeby a stravné. Na byt 5 zl. měsíčně. Jako železničářské dítě měl jsem volnou jízdenku, jezdil jsem na sobotu a neděli domů, kde jsem se do zásoby najedl a přivezl nějakou buchtu a čisté prádlo. Na sobě, hlavně na jídle jsem v týdnu velmi šetřil, abych si mohl dopřát návštěvy divadla, ve kterém jsem býval nejméně jednou týdně. Ani pomyslení na párek v 10 hodin, nejvýše sem tam nějaká houska. Byla dobrá tato škola odříkání. Většina kolegů žila podobně skromně, ale přece jenom žil jsem bez velké studentské bída. V Nymburce bylo sice stipendium, na tehdejší dobu značné, měl jsem na něj vzhledem k blízkému příbuzenství nárok a dělal jsem si velké naděje, ale místní politické poměry rozhodly jinak. Můj otec pro svou pokrokovost nebyl právě oblíben. Nedostal jsem jej.

První podporu ve formě příspěvku na obědy dostal jsem pak na průmyslovce, poslední dvě léta měl jsem stipendium. Rýsováním modráků do přednášek a hodinami jsem si též něco vydělal, takže jsem byl poslední dvě léta na studenta dobře situován a mohl si dokonce kupovat knížky; měl jsem tak pohromadě malou chemickou knihovničku. Bydlil jsem a později i měl dobré obědy u laboranta Kalicha v budově školy a s vděčností vzpomínám hodné jeho rodiny.

Průmyslovka měla velmi dobré fotbalové mužstvo a jednoho z nejlepších brankářů (Suchý z Karlína), které Praha vůbec kdy měla. Sám jsem hrával celá léta levého backa a měl jsem prý před sebou slibnou kariéru fotbalovou. Hrávali jsme trainingové zápasy na starém hřišti Slavie s mnohými tehdy slavnými hráči: Baumruk, Hrabě, Krýž, Košek, se spojkou Pepíkem Bendou uzavřeli jsme přátelství. Byli jsme pak spolu na vojně jako jednoročáci u 28. pluku v Českých Budějovicích. Lákal mne, ale já odolal a dával učení přednost. Kopaná i tak mne stála mnoho pondělních koulí, neboť někteří naši profesoři neměli ji rádi. Důvodem byl obyčejně špatný prospěch dobrých hráčů. Jednotlivci sport a zvláště fotbal zásadně neuznávali, ba i zavrhovali; dnes jsou názory jiné. Právě sport je snad tou

jedině demokratickou lidskou institucí. Má stejné podmínky závodu, společný start pak volnost napětí a výkonu jednotlivce. Mně nikdy nevalil sport ve vážné práci; právě naopak.

Studoval jsem vášnivě rád, daleko přes školní program. Byl jsem šťasten, že jsem volil obor, který mne plně zaujal. Byl jsem svědomitým studentem a dlouho byly o tom doklady v archivech školy. Svě profesory měli jsme rádi, jejich správná přísnost nebyla malicherným sekýrováním. Později v praxi jsme ocenili, jak skvělý profesorský sbor to byl a co nás naučili. Teprve po létech chápe student své kantory. Léta až do světové války jsem si s některými, zvláště profesorem Mašínem, dopisoval. Kamarádil jsem tehdy s posluchačem strojního oddělení, rodákem z Nymburka. Po skončeném vyučování potloukali jsme se celé hodiny v Poštovské ulici a dívali do osvětlených oken svých profesorů, kteří ještě pracovali. Hleděli jsme se z technické literatury dozvědět, na čem právě pracují. Nikdo z nich netušil, že mají venku na ulici takové čtitele, kteří jsou hrdí na každou jejich publikaci a vůbec na vše, co se školou souvisí. Musil bych vyjmenovati všechny naše tehdejší profesory, dnes již téměř všechny na pravdě Boží. S uspokojením mohou se dívat na své odchovance. Nevím o nikom, kdo by z nich býval naprosto ztroskotat. Mnozí žili ve stísněných poměrech, ale živil se poctivě a čestně. Kariéry mnohých jsou podivuhodné.

Ke konci svých studií začal jsem se ohlížeti po místě. Nebylo to právě snadné, neboť v českých rukou nebylo tehdá téměř žádných velkých chemických závodů, v malých pak byl chemik bílou vranou.

Měl jsem naději dostatí místo buď v některém cukrovaru, nebo pivovaru šlechtickém, zvláště pak v Harrachových sklárnách protekcí své tety, jeptišky ošetřovatelky z kláštera šedivých sester. Osud však rozhodl jinak. Ve IV. ročníku již v prvním semestru měl jsem skončeny všechny laboratorní práce, a tak prof. Franěk, později na vysoké škole technické v Praze, dal mi se svým asistentem pracovati na některých problémech továrny Národního podniku, tužkárny a inkoustárny v Č. Budějovicích. Měli z počátku těžké výrobní potíže; práce dala příznivé výsledky. Získal jsem si tím tak své profesory, že několik měsíců před maturitou nabídli mi sami průběhem cvičení v laboratoři, abych přijal u této firmy místo. Svěřil jsem se tehdy profesorovi, že mým ideálem je Curych. A on mi radil, že s ohledem na finanční situaci rodičů nemusím se této myšlenky do budoucna vzdávati, že tam mohu zcela klidně nějakou dobu pracovati, odsloužiti si svou jednoroční vojenskou povinnost a až budou moci moji mladší bratři studovati

na právě zřízené reálce v Nymburce a peněžní poměry doma se upraví, vrátí se ke studiu na této světoznámé chemické škole.

Nastoupil jsem místo 1. srpna 1904 s měsíčním platem 70 K. Práce byla zajímavá, ale šťasten jsem nebyl. Sprátelil jsem se tam s mistry, zvláště se svým cvičitelem ze Sokola Popílkem. Díky nim velmi rychle vniknul jsem do výroby, do které jsem přinesl nové myšlenky a nápady. Netrvalo dlouho a osazenstvo počalo na mě pohlížeti jako na užitečného mladíka, ze kterého bude odborník. Zvláště když začaly spory s ředitelem, norimberským Němcem, mluvku, které jsem odborně vyhrával. Ten to ale vyhrál u správní rady, kde na mne štvál, a tak jsem nabyl přesvědčení, že tam nezestárnu. Zvláště když po dlouhém tahání mi přidali 5 K na měsíc a já večer před tím viděl U Tří kohoutů dávat před sedm muzikantů do klobouku 10 K. Hledal jsem korespondenci místo v cizině; k tomu mně bylo velkým popudem důvěrné upozornění přítele bankovního úředníka, že jedna velká zahraniční firma žádá o mně informace. Vojnu jsem měl již mezitím odbytu. Odsloužil jsem ji jako jednoročák 11. pluku ve škole 28. pluku z protekce v Č. Budějovicích, abych mohl vypomáhati v továrně, jejíž ředitel, nyní bez technické konkurence, na správní radě přímo vydíral. Vrátil jsem se k firmě, ale mé vyjednávání se asi vyhradilo a malichernost tehdejšího vedení vyvrcholila tím, že jsem dostal výpověď. Báli se mne, výrobní tajemství byla tehdy považována za alchymii. Ale zavčas opatřili si nového mluvku, Němce se stejně žalostným výsledkem.

Prožil jsem několik trudných týdnů nejistoty, dostal jsem však téměř současně vyzvání k nastoupení u velké tužkárny ve Varšavě St. Majewski, která si opatrovala informace na mne u filiálky Živnobanky, a u malé továrny Jules Cacheux v Paříži.

Přišel jsem do Českých Budějovic v roce 1904 v srpnu; německá menšina (starosta Taschek) ovládala město. Tak jsem poznal z vlastního názoru národnostní útisk; opravil své studentské, radikálně až nihilisticky mezinárodní názory. Viděl jsem holý život a boj o něj. Zúčastnil jsem se pilně jako řadový voják menšinového národnostního boje vedeného Dr. Aug. Zátkou, vyhráli jsme 102 hlasy v obecních volbách třetí sbor. Byl jsem právě jednoročákem a naše škola hlídala radnici s Taschkem, kde došlo ke známé parkové aféře, projednávané později ve vídeňském parlamentu („Pražské děti“ odepřely jíst párky nabízené městem a v tom se viděla vzpoura!). Pilně jsem cvičil v Sokole, zpíval v Hlahole a vůbec, byla to nejkrásnější éra Českých Budějovic, na kterou po strážce národní

S přáteli na pivo, České Budějovice, rok 1905 (archiv E. Suchomelové-Husákové).

svornosti a cílého spolkového života dlouho se vzpomínalo. A nescházelo mnoho, po návratu ze světové války bych tam byl zakotvil trvale, založilv tužkárnu Grafo

Po poradě s krajanem malířem Dědinou rozhodl jsem se pro Paříž, tím spíše, když mi Majewski, kterému jsem to loajálně oznámil, obratem odepsal, abych odjel do Paříže a vůbec nasbíral, bude-li mi možno, zkušenosti i v jiných továrnách a že mohu kdykoliv, třeba po létech, počítati se zajištěným místem u něho.

Tak jsem v roce 1908 odjel do Paříže. Firmu jsem opustil s lehkým srdcem. V Budějicích, jak se tam říká, zanechal jsem řadu dobrých přátel i mezi dělnictvem, a léta, vlastně dodnes, udržuji s nimi styky.

Právě tehdá projevíly se výhody krátkého studia na průmyslovce. Byl jsem velmi mladý a takovým silám dává každý podnik přednost, neboť si je sám vychová a zformuje. Teoretický základ je dostatečný a při jednostranném chemickém provozu pilný člověk lehce a rychle doplní mezery ve svém vědění.

To byl právě můj případ. Nebudu líčiti, jak přes poměrně malou znalost řeči (učil jsem se před tím soukromě francouzsky), učinil mne majitel zástupcem ředitele, třeba že ten na mne žárlil. Připomínám ještě, že varšavská továrna mne chtěla přijmouti jako chemika, kdežto pařížská jako dílovedoucího. Přesto jsem se rozhodl pro toto poslední místo a jsem rád, že nošením modrých dělnických šatů, které jsem nosil po celou dobu svého pobytu v cizině, ačkoliv jsem již byl vedoucí silou, přiblížil jsem se i k lidem a naučil znáti mnoho věcí, o kterých bych býval nikdy neměl ani tušení.

Firma Jules Cacheux v Billancourtu u Paříže angažovala mne za 125 franků měsíčně, ale dostal jsem tento plat jen jednou. Byl mi hned zvýšen a vbrzku jsem měl 200 franků, se kterými mladík jako já mohl velmi pěkně žítí. Vůbec v cizině se cenil a honoroval výkon. U jednoho stroje byla zaměstnána nápadná blondýna, Rakušanka. Velmi mi pomáhala v mých počátečních potížích s francouzštinou. Byla to dcera rakouského plukovníka, kdesi z Uher. Svedl ji malíř a utekla s ním do Paříže. Tam totálně ztroskotal a propadl absintu, upíjel se; měl s ní děcko, ale vzdor tomu ji nutil na chodník. Utekla mu a šla do továrny, nesvědomytý muž jí zemřel. Rodina se jí na vždy zřekla. V továrně seznámila se s prostým člověkem, mistrem, vdovcem s několika dětmi a vzala si ho. Byl to hodný člověk a nikdy nelitovala ztráty společenského pozlátka.

Bydlil jsem v malém hotelu hned za Versaillskou branou; v typickém pensiónu bydlilo nás 20–30 mladíků mého věku. Jedli jsme při společném stole; rychle jsem se zdokonalil v řeči. Držival jsem jim přednášky o historii Paříže (hlta jsem knížky), o divadle atd. Mé pozdní návraty z divadla byly bezpečné; byl jsem pod ochranou milenky náčelníka místních Apačů, která pracovala u mne a velmi si mne oblíbila. Byl to pravý typ Zolovy Nany, ryšavá, s bělounkou pletí. Odolával jsem jejím svodům a to její milenec věděl; pro jeho kolegy byl jsem tabu.

As po dvou letech mého pobytu tam továrna vyhořela. Chef mi dal několikadenní dovolenou, placenou, dokud nebude jednání s pojišťovnou skončeno.

Toulal jsem se celé dny po okolí Paříže a poznal jej dokonale. Jedenkrát jsem zabloudil v Saint Cloud na koňské dostihy, hrál a prohrál. Večer, při *Table d'hôte*,² kdy jsem musel vyprávěti, co jsem viděl, byl jsem za svoji prohru předmětem přátelského posměchu. Mezi námi seděl mistr z velké prádelny v sousední Boulogni; byly to velké podniky pro praní hotelového prádla s tisíci koňskými stroji a obrovskými kotly. Rodiny si tam najímaly na určitý den zařízené místnosti s personálem na vyprání svého prádla.

Tento dobrý muž byl hluchoněmý; jeho vášní byly koňské dostihy. Měl báječnou paměť, zcela jednostrannou, a přehled. Systematicky, drobně po celý rok vyhrával a pak vše vsadil na roční derby a projel! Začal znovu a tak každý rok. Vášně. Šel za mnou, když jsem vyšel z místnosti a na čistých místech novin rozpředl se mezi námi písemně rozhovor: „Proč se Vám smějí?“

„Byl jsem na koníčkách a prohrál.“

„Šel byste zas?“

„Proč ne?“

„Vsadte mi na ty a ty koně.“

Po návratu se mne nenápadně několik kamarádů z nich ptalo, co mi chtěl. To se ví, hned si přisadili taky. Tak jsem se stal jejich sázkovým orgánem a mužem vbrzku nápadným sirénám u pokladen vyplácejících výhry. Nebudu se šířiti o svém životě hraběte z Luxemburka. Vyhrávali jsme pěkně a vytrvale. Ale zmocnila se mne pýcha a ta předchází pád. Domníval jsem se, co umí on, dovedeš taky. Studoval jsem dostihové časopisy, dělal vlastní kombinace a v krátké době shořel.

V sobotu, následující po těžké peněžní prohře, volal mne chef: syn nemá zájem o znovuzřízení továrny, a tak prodal zachovalé strojní zařízení jedné známé továrně u Angers, a jestli bych tam přijal místo. Později jsem se dověděl, že moje akceptování bylo podmínkou koupě. Chtěl jsem odejeti k Majewskému do Varšavy; radil se v ušlechtilé francouzské rodině, se kterou jsem se velmi sblížil. Ti již byli celí nešťastní, že propadnu jako stovky jiných nešťastné dostihové vášni, zlumpačím a zajdu v Paříži. Radili mi přijmout nabídku a hned tam odejet. Poslechl jsem a třetí den byl na novém místě, v Cheffes sur Sarthe u Angers.

Přijel jsem tam už se jménem odborníka.

² Menu s několika danými chody jídel za fixní cenu

Po velkoměstském životě pařížském, který jsem po stránce kulturní a částečně i politické vychutnal, z protekce jsem se dostal jako divák i do parlamentu, viděl a slyšel vzrušující debaty lidí hýbajících světem, Clemenceau, Briand, Jaurés, poznal jsem solidní život a pracovitost francouzského venkova. Tam teprve začal jsem mít Francouze doopravdy rád, neboť jsem je poznal. Paříž není Francie!

Továrna byla v Cheffes sur Sarthe, v samé blízkosti velkého města Angers. Majitel sám továrnu řídil a já po dobu časté jeho nepřítomnosti byl jeho zástupcem. Zanechal jsem již úplně svých snů o curyšské polytechnice a naopak učinil jsem svou metou státi se samostatným továrníkem. Za tím účelem vzal jsem si k sobě mladšího bratra, který skončil kvartu, a další studium ho nelákalo. Chtěl jsem, aby po speciální praxi v našem oboru šel ve Francii na nějakou odbornou školu jako École des Arts et Métiers, a to jako strojník. Můj patron, jak se šéfovi říkalo, byl sám strojním inženýrem z podobné školy a bratr u nás mohl získat znamenitou průpravu. Rozdělení naší práce v budoucnu jsem si představoval tak, že já bych byl chemik a obchodník, on by měl na starosti strojní část a vnitřní administrativu.

Vše šlo co nejlépe, ale všechny tyto plány byly rázem rozbity. Bratr byl žhavý do práce na strojích a při nahazování smekajícího se řemenu na malaxeur³ byl jím zachycen, vytažen na transmisi, která s ním mlátila o strop, a byla mu vytržena pravá ruka z ramene. Nyní nastala naše kalvárie. Katastrofa stala se úplnou tím, že tam tehdy neexistovalo pro cizince úrazové pojištění toho druhu a rozsahu jako u nás; záleželo na firmě samé, zda se pojistí. Naše pojištěna pro nás cizince nebyla. Obrátil jsem se tehdy na rakouské vyslanectví, jehož ataché Lobkowicz byl velmi laskavý, na několik našich poslanců doma, mezi nimi na prof. Masaryka, na starostu Sokola Dr. Scheinera, o pomoc. Bezvýsledně. V parlamentě byl ventilován požadavek zdokonalení úrazového pojištění pro pracující v cizině; to bylo vše. Po mnohých soudech s pojišťovnou a firmou, u které jsem sloužil, když jsem prosoudil poslední frank a zbylo jen na lístek domů, kdy jsme s bratrem týdný jedli jenom suchý chléb, se stálou vidinou hezkého, mladého bratra, jehož krev ze žil a cév stříkající mne zalila, když jsem jej sundával z osudné transmise, jsme odjeli domů.

Právě před sokolským sletem 1912. Vrátil jsem matce, která před rokem ovdověla, zmrzačeného bratra; ten dostal jednou po vždy odbytné 1600 franků.

³ Míchačí stroj.

Vstoupil znovu na malostranskou reálku a s velkým úspěchem tam studoval. Ale již za rok zemřel po kopnutí do břicha na footbale a napití vody. Nechtěl, stejně jako otec, abych mu přijel na pohřeb.

Byl jsem podruhé v životě na dlažbě. Byla to krutá doba, kterou jsem tenkrát zažil. Ale Polák Majewski⁴ dodržel svůj slib před 4 roky mi daný.

Poznal jsem na sobě, co je to konflikt kapitálu s prací, ale že i zde jsou výjimky. Byl jsem vyzván k okamžitému nastoupení.

Ve Varšavě začalo vše znovu od piky. Nikdo mi sice nepadal právě kolem krku, ale můj úspěch byl velmi rychlý. Na tomto místě připomínám všem mladým kolegům, že se nikdo nenaučí v žádné škole všemu, že je třeba v praxi stále se učit, stále pozorovat a houževnatě pracovat. Nikdy nemá člověk, zvláště mladý muž, ztrácet odvahu. Vždy se musí spoléhat na sebe sama, na svoji hlavu a ruce. Píši o tom všem zcela krátce, ale můj život nebyl lehký a jsem rád, že nebyl lehký. Díky tomu všemu měl jsem v poměrně mladém věku více zkušeností nežli staří lidé.

Ve varšavské továrně letělo jednou za mnou sálem kladivo hozené našťvaným dělníkem. Příčinou toho bylo zavádění nových výrobních metod. Ale nepovolil jsem. Brzy dělníci sami za mnou chodili a žádali předělání svých strojů. Přesvědčili se o výhodě pro sebe. Netrpěl jsem nikdy žádné lajdáctví, žádnou výhozovou práci. A přeci, ač cizinec, byl jsem brzy velmi oblíben; projevil se to až dojemně při mém odchodu do války.

Tovární úředník má vždy mnoho možností vyjít dělníkovi vstříc, k jeho i továrny prospěchu. Má možnost se ho zastat, ale nejlépe tak, aby dělník o tom nikdy nevěděl. Sebeobjektivnější postup snadno se vykřičí jako demagogie, využívá se ho jako slabosti, a tak se zvrhne. Kolik dobrých úmyslů a počinů se takhle zfušovalo! Tovární technik nemusí být ani drábem ani demagogem, aby řídil správně výrobu a prosadil spravedlivou věc. Pro technika je nutná, mimo samozřejmou odbornou znalost, pevná, věcná linie a postup: nahoru, vůči ředitelství, a dolů, vůči dělnictvu.

Mladý muž podléhá příliš snadno líbivým, tak zvaným pokrokovým a za jediné spravedlivé pokládaným heslům o boji práce s kapitálem. Slaboch pak pohodlně přisvojí si názory zpátečnické. Ale práce je smyslem života a pracovat se musí a bude.

⁴ Stanisław Jan Majewski (1860–1944), polský inženýr, průmyslník, spisovatel, v letech 1922–1927 poslanec Sejmu. V roce 1889 založil první továrnu na výrobu tužek v Polském království.

Neměl by cit a srdce, koho by radikální hesla v mládí nezískala. Ale několikaletá práce v továrnách, kde se nepracuje ani s anděly, ani s ďábly, nýbrž s lidmi, naučí jej dívati se klidněji a strážlivěji na tento stálý konflikt kvality s kvantitou, individua a kolektiva, na zákony pořádku ve všem, na nutnost vůdce, důstojníků, poddůstojníků a vojáků ve věčném boji člověka s přírodou za zlepšení a zabezpečení jeho životních podmínek a s tím souvisejících všech ostatních složek života. Jaksi se zapomíná, že dnes nejprostší žena rodí snadněji a bezpečněji než před stoletím královna. Že i chudý žije a bydlí čistěji než kdysi šlechtic, že hlad a různé mory jako by zmizely, že lidský život nezáleží na pověře davu a libovůli jednotlivce atd.

Tento pokrok nepopíratelně tvořily mozky, především mozky a teprve na konci řetězu lidské svaly všech pracovníků. Při vstupu do továrny octne se mladý technik přímo v samém víru těchto otázek a názorů, i kdyby zdánlivě život továrny byl sebeklidnější a jednotvárnější. Na jeho další život má vliv ta věc, jak se přizpůsobí svému okolí a jeho názorům. Práce a klid v továrně závisí často na cizozemských trzích naprosto lhostejných k tomu, jak žijeme a jak bychom chtěli žít, co chceme a co bychom chtěli.

Kolem dílen a továren jsou v nepostřehnutelné dálce a v přerušných podobách celé smečky parazitů práce; tu je mnoho úskalí pro mladého technika. Práce musí být proň heslem, za které se nežvaní, ale pracuje. Práce musí býti vším. Jen poctivou a neúnavnou prací dobyt jsem všech svých úspěchů, ačkoliv mnohému by se zdálo, že můj život skládal se ze série šťastných náhod. Ovšem i ty hrály svoji roli.

Od svého odchodu z budějovické továrny do ciziny byl jsem všude dobře, nepoměrně lépe placen, zvláště u Majewského. Každý nápad byl vyzkoušen, podařené věci přiměřeně odměněny. Měl jsem již pěkné úspory a vůbec krásně se mi to žilo mezi Poláky.

Ačkoliv od nešťastného dělení dnes sjednoceného Polska neuplynuly ani dvě staletí, přeci jenom zanechalo hluboké stopy. Každý zábor vytvořil svůj národ; neměli jsme dobré zkušenosti v Rakousku s Haličskými. Zcela jiní jsou Poláci z bývalého ruského záboru, z „Królewstwa“ a Poznaňští. Mezi nimi a námi až na řeč není žádných povahových rozdílů. I prostý náš člověk řeči snadno rozumí. Horoucí, obětavé vlastenectví a hluboký cit náboženský musí se obdivovati. Na svoji romantičnost doplatili Poláci strašně. Jim vyčítaná domýšlivost je přeci všeobecnou vlastností velkých národů a bohužel zvláště rozšířená, ba pěstovaná,

Otakar Husák, Varšava 1913 (archiv E. Suchomelové-Husákové).

u Slovanů. Žil jsem dlouhá léta v cizině, všímal si všeho, co se u nás dělo a porovnával. Srovnání nebylo nám vždy příznivé, přeceňujeme se. Není všechno u nás a u Slovanů nej – nej – nej atd.

Můj chef Majewski byl skvělým typem Poláka, Slovana a člověka. Mnoho jsem se od něho dozvěděl a naučil. Díval se objektivně na Rusy a naše slavjanofilství. Čechy měl upřímně rád a dával za vzor. Nejslabší a snad nejhorší ruští úředníci spravovali zem. Špatně placení, tož následek, korupce. Pitomé šikany. V podzemí pracovali vlastenci, věřili mi, byl jsem s nimi ve styku. Vydřžovaly se tajné školy pro děti. Polska byla jako žhavé uhlí přikryté popelem. Koupil jsem jednu knihovnu po zemřelém železničárovi, několik set svazků. To byla vysoká škola revoluce. Vzali jsme si na byt s kolegou, se kterým jsem bydlil, ruského

studenta, vyloučeného ze všech ruských universit; bylo mu dovoleno pokračovati ve Varšavě, kde byla Universita pod zvláštním dohledem. I od toho jsem mnoho pochytil, pokud se týče organizace a práce tajných spolků.

Čechů a Slováků bylo ve Varšavě hodně. Přes 1000. V Besedě vedli Slováci. Často jsem se přesvědčil, že ti měli v cizině větší úspěch než my Češi. Slovák Országh založil ve Varšavě velmi dobře prosperující obchodní dům. Ze Slovenska přicházeli k němu mladí hoši na výchovu a do učení. Posílal je pak dále do vnitřního Ruska, pomáhal jim se osamostatňovati, zůstávali jeho odběrateli a všem se vedlo skvěle. Ale mnozí se tam oženili, popošítili nebo porušili a pro náš národ byli tak ztraceni. I jich se zmocnila protivná slovanská prepotence.⁵ V Besedě jsme jako oposice s nimi vášnivě bojovali, ale s jednotlivci, zvláště s Jožkou Országhem, jsme byli nejlepší přátelé. Odešel také za námi po vypuknutí války do Družiny.

My mladí založili jsme také s ruskými studenty Česko-ruský Sokol. Moji dobří polští přátelé neviděli to právě rádi, ale nic mi nevyčítali. Chápal jsem je, měli v mnohém pravdu. Beseda a Sokol byly rodným hnízdem čtyř, která po vypuknutí války z Varšavy odešla v počtu 33 dobrovolníků do kyjevské Družiny.

Ve Francii, ale zvláště ve Varšavě, hrozilo mi nebezpečí, že podlehnu svodům ženitby. Ale cítil jsem, že to není to pravé. Zvláště pak úmrtí zmrzačeného mladšího bratra Jindřicha bylo mi podnětem k tomu, abych zkusil své štěstí ještě dále ve světě. U firmy kynula mi bezpečná budoucnost a velmi dobře honorované místo. Byl jsem lákán zpět do Českých Budějovic, ale chtěl jsem to zkusit v Americe, kde jsem slibně vyjednával. Po několika letech buď se vrátit dom, nebo ještě spíše do Moskvy. Ruské možnosti byly přitažlivé a nekonečné.

V tom došlo k sarajevskému atentátu. Před svým eventuelním odjezdem do Ameriky měl jsem ještě jít na třetí vojenské cvičení a chtěl jsem se rozloučiti před svým velkým dobrodružstvím s matkou. Ale dostal jsem z domu důvěrný a výmluvný pokyn nevracet se. Pochopil jsem, přerušil další vyjednávání s New Yorkem a čekal, jak se věci vyvinou.

O neodvratně blízké válce byl jsem za doby svého pobytu ve Francii a Rusku přesvědčen; visela ve vzduchu. Jen slepotou ranění profesionální politikové a škrabalové nic vědět nechtěli. Ovšem člověk v cizině vidí svou vlast zcela jinak, kriticky, ale tím zdravěji má ji rád. Vidí to, co domácím lidem unikne. Byl jsem

⁵ Nadvláda, převaha

S českými krajany ve Varšavě, rok 1914 (archiv E. Suchomelové-Husákové).

již dávno rozhodnut, dojde-li k válečnému konfliktu, že splním svoji povinnost tím, že se zúčastním boje proti Rakousku. Jako emigrantu a svobodnému mladíku bylo mi to ovšem velmi snadné.

Nemusí být mladík právě fanatikem, aby při podobných rozhodováních bral ohled na rodiče nebo rodinu. Ale vždy v hloubi srdce obdivoval jsem se těm otcům, kteří šli do našich řad a doopravdy riskovali a obětovali všechno.

ČÁST PRVNÍ
VOJÁKEM PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY

KOLÉBKA LEGIÍ – PŘEDVÁLEČNÁ EMIGRACE

Je třeba kratšího úvodu k následujícím stránkám. To, co píši, nemůže býti ničím více než skrovným, mým čistě osobním příspěvkem k historii LEGIÍ, zvláště pak k psychologii oněch zanícených blouznivců vojáků, kteří byli prvními, křišťálově čistými krystaly naší národní revoluce, pro kterou nalezeno bylo, suď Bůh z jakých příčin, jméno ODBOJE. Budí to zdání jakéhosi zakrývání žhavé, především nacionální barvy celé akce etiketou, která se snad více hodí daným poměrům dnešní doby. Ale pravda historická nemá se zakrývatí nebo zeslabovati z důvodů jakýchkoliv. Nemáme, proč bychom se měli stydětí za tento výbuch našeho nacionalismu za prvé světové války, kdy selhaly ty nejmohutnější akce antimilitaristické ve všech státech od let připravované, jako kupříkladu několika milionová strana sociálně demokratická v Německu. Nebyl to snad úplný krach idejí, ale jistě mravní krach celému lidstvu, svedeným důvěřivým příslušníkům stran, historii zodpovědných vůdců! Několik šilenců má na svědomí oceán zbytečně prolité krve.

Náš revoluční nacionalismus nebyl naprosto protisociální. Nebylo rozdlů, konfliktů třídních; nikdo je nevyhledával proto, aby na nalezených založil celou svoji existenci. Jeden společný ideál měli všichni v srdci již ze školních lavic, smysl a praktiku organizační daly tělocvičny, ducha vlastenečtí učitelé a legie romantic-kých, ale krásných postav Jiráskových bojovníků a Čechovy hymny rodné půdě.

Bratrství bylo tou tajemnou silou, která držela legie, dokud byly malé, a když již formálně bylo nahrazeno pravidelnými řády vojenskými, bylo to zase ono, které udrželo soudržnost velkého již vojska v dobách nejtěžších krisí. Nemá v dějinách příkladů. Vojáci okolních armád napřed s nedůvěrou, blahovolným údivem, pak s netajeným zájmem a obdivem pozorovali naše bratrství.

Léty stalo se formálním, spolkovým. Možno tedy poddati se citu a mluvíti o nejkrásnějším plodu naší národní výchovy. Plodu, kterému dařilo se jen, žel, v nebezpečí na bojištích, ve hladu a vůbec dokud bylo zle. Již ten válečný, český revoluční týl byl jiný, ale podnebí vlasti také mu nesvědčilo.

Rozešli se bratři do občanského života, přestalo nebezpečí, druh nebyl vším odkázán na druhu, těžký boj o kus chleba ztrpčovaný řevnivostí a závistí krajanů, na konec i osobní zájmy zatlačovaly ideální názor na zájem celku. A náhle vidíme, jak se bratr bratru vzdálil, přítel příteli odcizil, dokonce že znenáhla ocitli se na opačné straně politické nebo třídní fronty.

Naivně byly legionáři promrhány ohromné mravní fondy, jedinečná v národě prestiž čistých, až do těch hrdel a statků obětavých občanů. Za německé okupace znovu zaskvělo se několik legionářských jmen. V první republice nebyli všichni legionáři organisováni. Mnozí nesouhlasili s rozplýváním se jich organisací v domácí politické lučavce, afišováním různé orientace a dělících tendencí. Tu zklamaly legie sebe, národ, ideály demokracie i svou vlastní historii. Národ chtěl je mítí nade vším, ale doopravdy nade vším. To ovšem byla nebezpečná konkurence pro všechny politické strany, a proto si je chytré za různé výhodičky osobní, poslanceké mandáty atd. rozebraly. Výsledek byl, není třeba si to dělati růžovějším, než to je, úpadek zájmu veřejnosti na legionářských osudech; jich manifestací, mimo příslušníků jich rodin, zúčastní se již pouze pomalu vymírající generace.

Po Mnichovu pracovaly všechny legionářské organisace dobře a loajálně na svém sloučení. To bylo uskutečněno po okupaci ve velké Československé obci legionářské, sdružující všechny bojovníky obou světových válek. A tak jdeme velmi slibně do nové činnosti po trpkých zkušenostech.

Jen pero Svatopluka Čecha mohlo by příští generaci zachovati čarovnou vůni bratrství prvních Legií. Vytvořili jej, počínajíce našimi národními buditeli, učiteli, sokolovnou, hřištěm a obecní knihovnou konče, nejlepší duchové našeho národa. Jen málo tisícům dopřál osud štěstí stát se legionářem. Statisíce stejně dobrých zahynulo jako ovce ve službách nepřítel. V srdcích statisíců dřimou stejné ideály, zahnané na samé dno vichřicí frází pro i kontra, které mají pomoci lidstvu již zítra přeskočením staletého vývoje dospěti k novému, šťastnému životu.

Je třeba, aby ruka našla ruku, rámě rámě, aby z šedivého davu milionů vyšly nové pluky, které by především pro tuto budoucnost pracovaly. Oddaně, zbožně, vždyť je to pro příští svět.

Co docílila ve službách nadšeného ideálu hrstka, 800 romantiků, 800 nadšených dobrovolníků České družiny v roce 1914?! Vmysleme se dobře v tuto počáteční situaci našeho národa v roce 1914. Neznámý malý národ, vojensky bezcenný pro Dohodu od samého začátku nepřátelství, protože podobně jako sociální

*Otakar Husák jako záložní praporčík rakousko-uherské armády, rok 1912.
Povinnou vojenskou službu absolvoval v letech 1906–1907 u 28. pěšího
pluku v Český Budějovicích (archiv E. Suchomelové-Husákové).*

demokracie, správně řečeno její vůdcové v Německu, nejenže nezapálil pochodeň revoluce, ta byla bez perspektivy úspěchu, ale ani mobilisaci neztěžoval, nesabotoval národ tak pokrokový, že byl carskému režimu nepohodlný, a hlouček neznámých, průměrných jeho příslušníků zvedá tu prvý, čistý prapor revoluce a stává se bodem, o který se opře páka osudu a vyvrátí ze základů staletou říši.

Najde se v našem národě několik set nadšenců, kteří s tímže idealismem, s toužou houževnatostí a sebeobětováním, kteří si nechají nadávat, plivat po sobě, políckovat, vysmívat, mentorovat lidmi s dávno překonanými stanovisky, budou pracovat na národa roli dědičné?

Vyhráli by to?

Nesmí se malomyslně couvnouti před nesmírností nových obtíží, které bude třeba překonati; lidé dobré vůle, třeba různých názorů, musí se sejiti za jedním stolem a střízlivě promluvit, dohodnouti se a poctivě plniti úmluvy o tom, jak nejlépe by se život u nás zařídil.

Česká emigrace před válkou sdružovala se ráda ve spolcích, hlavně tělo-
cvičných a pěveckých. Tam bylo prostředí, ve kterém ti mladší uzavírali osobní přátelství, které později sehrálo tak důležitou roli v revoluční akci po vyhlášení mobilisace, v okamžik, kdy všichni cítili, že národu jde o vše!

V zahraničních Besedách, Sokolech, Svornostech apod. vždy s velkým zájmem a hlavně láskou byly sledovány poměry ve vlasti. Cizí prostředí to způsobilo; ačkoliv často vášnivými, spoustou naivních, opatrnicky hluchých slov vždy táhla se jak zlatá žíla skalou vřelá láska k vlasti, vlasti idealisované, kterou přeci téměř všichni musili opustiti z důvodů velmi neromantických, ba naopak, často pro příčiny, pro které lidé se nepřátelí navždy.

Stará zkušenost cení si ciziny jako nejlepší školy lidských zkušeností, ale cizina je též nejlepší školou lásky k vlasti a života vůbec. Jak jinak by soudili, jednali a psali jednotliví občané, celé redakce, ba i zákonodárné sbory, kdyby ve chvílích, kdy jedná se o zájmy celonárodní, byly na sta km vzdáleny od vlastního státu!

Mobilisace našla emigraci zhruba rozdělenou na dvě části. Jednu, která ochotně a ráda skočila do tmy neznáma, druhou, která nerozhodně váhala z lidské slabosti. Je třeba podotknouti, že ti, kteří měli otevřené oči, dávno byli přesvědčeni o tom, že k válce dojde, a to brzo. Přípravy tu byly, zvláště v posledních předválečných letech, neskrývané. Proto nebyli ani tak příliš překvapeni; jak šťastni byli, kteří neměli rodin nebo žili v poměrech, že jich blízcí nebyli na ně odkázáni a jak velkého heroismu bylo třeba u druhých, otců rodin a synů starých rodičů, aby se dobrovolně stali jepicemi – vojáky romantického snu o osvobození národa.

I ve druhé skupině provedlo se časem třídění na lidi dobré, ale fysicky staré, slabé nebo duševně již dávno zaostalé, na lidi, kteří všemožně ty první blouznivce podporovali, a na chamtivou, zjištnou a zbabělou chamrad', která zapadla

do zapomenutí, ačkoliv i z nich, mnohem později, sem tam přihlásil se jednotlivec. Z těch již nikdo nevynikl jako voják, spíše jako vůdce nějakého politického směru nebo člen jakéhosi reformního komitétu. Nemyslím tím paušální prezíránní komitétů vůbec, naopak, mnozí členové byli lidé obětaví, řádní a nám nejdříve užiteční.

Sám fakt přihlášení se dobrovolně na vojnu proti Rakousku nedával legimitaci k souzení národa ve vlasti. Přeci jenom třeba pro historii zachytiti pocit ohromného zklamaní, který zmocnil se nejlepší části emigrace, že ani profesionální vůdcové národa a stran nebyli připraveni. Nejen to, že nic se doma nestalo, ale nic nebylo připraveno, promyšleno, ba dlouho, strašně dlouho ani žádných pokynů, ba prostých vzkazů nebylo. Naivně se bájilo, že v generálních štábech v Petrohradě a Paříži mají vše v šuplíku, že při těch slavných zájezdech do ciziny vše bylo umluveno, a zatím nic. Zoufalé nic!

Bylo třeba jednat hned, třeba naivně, hloupě, ale poctivě, říci celému světu náš ideál a zaplatiti zaň každou cenu. Ve válce je třeba vojáků. Linie jasná.

Z jejich kostí musela být utvořena židle, na kterou si mohli sednouti k zelenému stolu konferenčnímu naši vyjednaváči – diplomaté, aby za jejich hrobečky vymohli to, zač umírali.

Nemohu mluvit o příběhu tzv. odboje ve smyslu dosavadních tvrzení, jak znamenitě a do posledních detailů bylo vše promyšleno a předvídáno.

Svoji povinnost cítím spíše ve vyprávění fakt. Ty potřebuje historik, dedukce si udělá sám. Nezkrášlená fakta také nic nevezmou na velikosti a ceně nesmírné práce našich pozdějších vůdců. Haliti se do tógy naprosté nebo opatrnické objektivnosti je velmi pohodlné, ale je tu nebezpečí, zbaviti své vyprávění všeho temperamentu a tím i upřímnosti. A tu chce míti veřejnost a příští historik především! Každý boj musí býti veden poctivě a spravedlivě. Jen člověk slabý, ješitný, bázlivý nebo prospěchář bude přizpůsobovati objektivně líčení dějů, jichž se sám zúčastnil. Nesmí se zamlčovati, co a jak jsme tenkrát cítili a viděli. Holých, nijak nepřikrášlených fakt je třeba. Každý účastník má se svědomitě vyzpovídati ze všech svých skutků, pocitů a cílů. Mnoho z uvedených osob bude snad nemile dotčeno mým způsobem chápání jich činů, ale snažím se upřímně při každém bodu vžítí se do tehdejší situace. Jsem přesvědčen, že máme všichni povinnost říci bezohledně vše, co víme a konečně nežádám též ohledů k sobě samému.

Skvělým rysem celého hnutí bylo, že nebylo mezi námi zrádců. Byli slaboši, zbabělci, bylo mnoho mesiášů, s nimiž se objevily rozpory o taktiku revoluční

činnosti, byly uplatňovány i zájmy osobní, konečně objevil se i boj o moc, ale při tom všem hnutí rostlo. Po každé nové politické lapálii nebo kotrmelci jsme se ve vojsku divili kočičímu životu odboje.

Je symbolické, že prvním revolučním projevem byly přihlášky dobrovolníků do vojska. Při všem romantickém nadšení nebyl právě lehký krok zřící se již za branou „Michajlovského monastýra“ v Kyjevě, našich prvních kasáren, vlastní vůle, svých přání, ba dosáhnouti úplného, do hluchoty strašného ovládnutí svých myšlenek, hraničícího s odřeknutím se jich vůbec. Svěřiti sebe a svůj ideál vedení dosud neznámých jednotlivců. A to byl teprve začátek. Záhy přišly nezvyklá, mizerná strava, sprosté nadávky jinak dobrosrdečných poddůstojníků ruských, přidělených nám k výcviku z trestných, kárných vojenských batalionů, vybraně ostrých. I facky padly. Narážkami na austrijáctví a zradu vlastního císaře měli jsme dlážděnu v legiích celou tu dlouhou cestu až do vlasti.

Na konec dojdou tito vojáci své vytoužené země, která jich ani správně nepochopí, neocení a dobře s nimi nenakládá. Fanglemi a muzikou se to nedělá. Po 27 letech se to opakovalo s vojáky druhého odboje. Pravda, že v prvním, ku konci, opuštěním přísných pravidel nábora přestávalo vojsko býti mravní elitou národa a že přirozeným důsledkem bylo nastupování stále následujících a následujících v mezery po padlých, kteří přišli v boj dříve a bojovali déle, takže národ doma nikdy nemohl poznati legie v jich plné mravní hodnotě a hrdinném lesku, který měly v dobách bojů. Ti nejlepší zůstali prostě na bojišti a mimo několika kamarádů nikdo nezná skvělých jmen Dostál, Müller, Ota, Podmol, Kašpar, Gayer, Roztočil, Wurm, Plíva, Sehnoutka, Matoušek, Jelínek, Freund, Voců, Sajdl. O dosud žijících zde, snad neprávem, nemluvím. Desítky a sta v prvním i druhém odboji popravených jsou nejposvátnější kapitolou zvláštní.

Národ se ani nezmohl na samozřejmý, ušlechtilý a oprávněný kult těchto skutečných heroů, zná jen ty následující, u nichž právě skončená válka přestala dělat mezer. Jak těžkou je to křivdou na památce těch, kteří padli věříce, že právě svou obětí tvoří samostatnost, nebo alespoň novou éru našeho národního života.

Obdobně tomu bylo u pracovníků týlových, politických. Tam ovšem nebylo onoho romantického heroismu, nemohlo být a nebyl by na místě; tam se muselo především střízlivě uvažovati. Jedině to bylo správné, zaručovalo souhru celé akce a její správný výsledek. Třeba přiznati, že vojsko svůj týl rádo nemělo. Přechasto mu křivdilo, ačkoliv uznávalo jeho naprostou nutnost a že je třeba míti někoho vzadu, kdo by šikovně hrobečky prodával. V českém týlu zuřil právě ten největší boj

o způsob a taktiku politiky organisace. Podotýkám, že všemi vždy dobře a poctivě myšlený pro věc samu; i tam byli padlí, mezery a vždy následující a následující. I tam osud a náhoda zastavila děláním mezer v daný okamžik, i tam máme jména neznámá a známá, křivdu a kult národa.

Jakoby vděčnost stala se jenom pojmem slovníkovým, jako by byla pohodlně nahrazena krásným heslem Pravda vítězí! Mnohý je si v podvědomí vědom toho, že za války byl bez odvahy a choval se slabošsky, uspával výčitky svého svědomí přesvědčením o neomylnosti svého světového názoru; na konec z toho byl stud, anebo ještě něco horšího – závist!

Tak si veřejné mínění vyvolilo dle svých tajemných zákonů o výběru model několik jmen. Bronzová deska dobře viditelná bude přitahovati pozornost a vděčnost budoucích. Ale kolik nejlepších jmen zůstane pod hladinou neznáma a nečetnosti. Kolik nejryzejšího, nikdy nepoznaného legionářství zůstane nepoznáno a nepochopeno!

I na mne padlo světlo reflektoru veřejné popularity. Byla to náhoda ne zcela zasloužená. Přijel jsem první do osvobozené vlasti a šťastný národ zahrnul nás svojí láskou. Vždy jsem zdůrazňoval, že jsme jenom částí stejně dobrých a lepších, kteří teprve přijedou.

My všichni, celá naše generace a národ, musíme se otevřeně přiznati ke svému přímo bláznivému štěstí. To mnohdy umožňovalo vznik států; my jsme si jej trochu zasloužili po svém třistaletém očištění.

Mé názory jsou snad znepokojující pro malou jich citlivost vůči prestiži našich vůdců. Očekávám, že znepokojuvati se budou hlavně ti, kteří dřívější svoji aroganci k vůdcům zaměnili za podlézavost.

Snad беру prestiž sólistů této velké epochy poněkud drsně do rukou, takže sedřeným pozlátkem prohledají stále řady prostých vojáků – dobrovolníků a za nimi ti, kteří je uměli pro velkou dobu vychovati. Jsem povinen tak učiniti vůči památce prvních pionýrů revoluce a vůči tisícům navždy neznámých jmen, vůči pravdě samé.

V hlubinách duše jsou nevyvratné kořeny mého přesvědčení, že Genius Národa v masce šedých dobrovolnických pláští to byl, který diktoval osud, rozmnožoval řady vojska a vedl je ke Zborovu. Pak přišly v logickém řetěze další výsledky kolektivní práce. Žádní Caesarové, ni Napoleonové, vždy Genius Národa sám luštil denní problémy v zemljankách Družiníků, na pryčnách zajateckých táborů, v zákopech na mokré slámě. On seděl v podvědomí každého, vedl a vítězil. Jistě že

tomu tak bylo vždy ve velkých dějinných převratech. Velcí muži, kteří je provedli, měli o ně nesporné zásluhy; ale měli také štěstí, často základ jich velikosti, a dovedli manévrovati, z práce těžiti a dobývati ji úspěchů. Ale skutečným tvůrcem je Genius Národa sám!

ČESKÁ DRUŽINA

Zprávu o atentátu sarajevském přetřásali jsme živě v kroužku mladých přátel, kteří se pravidelně scházeli v neděli na partii kulečnicku v Café Frascati naproti Vídeňskému nádraží ve Varšavě. My mladíci byli jsme téměř všichni v opozici proti vedení Besedy, která nám nebyla dosti českou a naše činnost oživovala důkladně spolkový život. Téměř všichni byli jsme velmi dobře situováni, prošlí tvrdou školou ciziny. Proto bylo u všech silně vyvinuto sociální cítění, ale nepamatuji se, že by býval šel někdo v hájení sociálních názorů tak daleko jako já. Snad byla příčinou toho mého levičáctví tvrdá práce v cizozemských továrnách a těžký boj o život a úspěch. Také zmrzačení bratrovo ve Francii a prohraný soud s kapitálem.

Cizí prostředí naučilo nás však milovati, ba více, idealisovati svůj národ; jeho kultura, úspěchy činily nás hrdějšími než krajany doma, za to tím intensivněji prožívali jsme jeho smutek a cítili hanbu a pokoření. Ti, kteří z tehdejších mých přátel zůstali naživu, jistě mi dosvědčí, jak jsme tušili blízkost války a že mnohokrát mluvívali jsme o její možnosti. Proto též snad byli jsme duševně připravenější a v debatách shodovali se v tom, že rány sarajevské jsou ranami „Velkého Režiséra“, oznamující počátek největšího dramatu dějin.

Také jsme obdrželi vbrzku povolávací lístky, prý na cvičení, ale uposlechl jen několik jednotlivců a ti si to od nás „vypili“!

O varšavských Slováčích jsem již psal; sám jsem se spřátelil nejvíce s Jožkou Országhem, o málo starším mne. Byl pilným činovníkem Besedy a prokázal mnohým krajanům velmi cenné služby. Byl též členem deputace přijaté carem.

V továrně dělníci byli ke mně otevření. Ptali se mne, co budu dělat, bude-li válka, neboť věděli, že jsem rezervním fähnrichem⁶. Odpovídal jsem, že do války půjdu, ale proti Rakousku.

⁶ Rakouská hodnost – praporčík.

Postavení Poláků bylo opravdu nadmíru těžké. Již pouhý tovární život mi umožnil z vlastního názoru přesvědčiti se o tom, jak zbytečně a hloupě byli šikanováni ruskými činovníky, jistě těmi nejhoršími a nejříznějšími, které mátuška Rus kde našla a poslala do Polsky. Na druhé straně všichni pracovníci v průmyslu byli si vědomi toho, že bez ruského zázemí není pro ně práce, není chleba – konali tajné politické schůzky, radili se, až vtom přišla mobilisace a manifest k polskému národu. Varšava žila vzrušený život a naše mladá krev byla rázem ve varu.

Byli jsme předvoláni na rakouský konsulát a vyzváni k odjezdu. Šel jsem též ze zvědavosti, dostal jsem nějaké ruble na cestu, které jsem klidně vzal a k čekajícím kamarádům, zvědavě na mne hledícím, řekl: „To máme na válečný fond!“ A tak to udělali snad všichni. V nedalekém vídeňském baru Pod Setkou jsme měli radost nad první ranou, kterou jsme zasadili nepřátelským financím; fond byl později dobrý. Máť Austrie ovšem z nás nikoho neviděla.

Nepříjemné bylo, že pro izolovanost Varšavy, která byla ve válečném pásmu, neměli jsme žádných zpráv o tom, co dělají naše krajanské spolky ve vnitřním Rusku. Rozhodnutí jíti do boje proti Rakousku dávno v nás uzrálo, hlásili se jednotlivci dobrovolci do ruských pluků, jdoucích na frontu. Pomáhali jim naši plukovní čeští kapelníci. Mnozí byli přijati, zúčastnili se bojů u Mazurských jezer, Gumbinnen, Lodže a zanikli beze stopy.

Namáhali jsme se všemožně, aby nás též vzali. Ruští profesoři, bratři z rusko-českého Sokola, známí ruští činovníci, vlivní krajané a zase kapelníci – vše marné. Také jsme málo uměli rusky, pracovali jsme u polských firem a stýkali se jen s Poláky. Rusové měli tolik lidských rezerv, že je ani na frontu nestačili dovážeti, a tak o nás nestáli.

V té době přijel do Varšavy z Petrohradu emisar Pavlovský, informující nás na schůzi v Besedě o tom, co petrohradští a moskevští Češi dělají, že byli u cara a že budeme míti vlastní vojenskou část. To byl vrchol našich tužeb, nás přesvědčovat nemusel – a těch druhých nepřesvědčil. Jeden z nich, inženýr Placák, povstal a mluvil, že je to nesmysl, že bude konec vojny dříve, než se dostaneme k vojsku. Odpověděl jsem mu jménem nás bláznů nenávidnou, pohrdavou řečí, kterou jsem zakončil větou, že kdo nejde s námi, je zbabělý pes. Rázem isolovali se od nás rozšafní a zbabělí, nás dobrovolníků bylo asi třicet.

Ing. Placák stal se po delší době nezbytným týlovým pracovníkem v Petrohradě, a dokonce spolupracovníkem Odbočky Národní rady. Nakonec sloužil na Sibiři u nějaké technické části a prý dobře.

Čekali jsme nyní toužebně na možnost odjezdu do Kyjeva, kde mělo být středisko české vojenské akce. Likvidoval jsem své záležitosti a vytrvale chodil mezi ruské vojáky, vyprovázel je městem, rozdával cigarety, skřípal zuby při prvních raněných, agitoval v baru, v kavárně, na ulici.

Nezapomenu, jak jedenkrát na Jeruzalímských alejích při pohledu na pochodující pluk náhle vypukla jedna žena z lítosti v hysterický nářek. Pluk za plukem procházel městem a Varšaváci se brzo zamilovali do ruského vojáka – mužika. Na zprávy uprchlíků z pohraničí, co prováděli Němci v Kaliszu, hrnuli se polští rezervisté sami na nádraží, a tak bylo viděti nespočetné vlaky polských chlopů – venkovanů, jedoucích na východ k Brestu Litevskému, kde byli ozbrojováni. Namačkání ve vagonech zpívali nábožné písně, modlili se a chovali tak úžasné důstojně, že byl jsem přesvědčen, že hodina slovanského vítězství uhodila.

Zapomeneme všichni jedenkrát vzájemných křivd a posuneme sami rafii osudu na tu naši hodinu?

První ranění způsobili dokonalejší převrat v myslích Varšavanů. Byli plni naděje v Manifest velkoknížete Nikolaj Nikolajeviče a jsem dosud přesvědčen, že ten by je byl nezklamal. Viděli konečně, kde je úhlavní nepřítel a syčeli nenávistí.

Zatím tragika polského národa tomu chtěla, aby jejich haličtí bratři činili pravý opak. Z přesvědčení? K prospěchu několika Vídní hýčkaných šlechticů?

Pilný Jožka Országh, tajemník Besedy, zatím psal, chodil na úřady, až jedenkrát oznámil, že se můžeme definitivně zapisovat, že pak obstará vagon a pojedeme do Kyjeva.

Myslím, že tuto zprávu jsem se dověděl první. Podpisoval jsem se na čistý arch. Ale nepřisvojuji si prvenství; jistě že bych tam byl našel podpisy svých přátel, kdyby to bývali věděli přede mnou. Besední místnost byla nedaleko restaurace Setky. Tam jsem se vrátil a sdělil své rozhodnutí nejlepšímu kamarádu veselému Vaškovi Šidlíkovi, poslední holbě plzeňského tam holdujícímu. Vašek slyšel svojí smůlou na kalhotách a nemohl se nikdy včas odlepit od židle v místnosti, kde tekl mok a panovalo veselí. Jeho smůla mívala i zvláštní vliv na nás, takže jsme se těžko odlepovali všichni... Mnohou číš jsme s Václavem (Šůročkou) vypili a ve Francii důsledně v „orchidejích“ pokračovali. (Vašku, jak to zpívá Lenský v *Oněginu*? – „Kde jste, kde jste, vy krásné dny...“)

Ve společnosti nescházeli nejlepší přátelé, jaké osud ve velké chvíli svádí dohromady: můj spolubydlitel, mlčenlivý, ale prudký Machytka, atlet Maršík,

šizuňk Vondřich, zvaný Moišl (později Achmet, když přestoupil k islámu), dva bratři Luňákové, Josef a Hynek, všichni nadšeni slovanstvím a krásou rozhodně a tak dlouho čekané chvíle. Musel bych vypočítávat přes třicet známých jmen v Družině i v armádě republiky. Vašek Šůročka se po mé zprávě z hluboka podíval do půllitru, pak na mne a vyšel na chodbu. Za chvíli se vrátil a povídá mi s klidem: „Už jsem tam taky!“ a dopil. Nikdy jsme se neopustili a neopustíme. Pochopitelně mluvilo se o tom, teď hned se zapsati a žádné řeči. Všichni se také u Jožky Országha vystřídali v kratičké půlhodince.

V té době přihlásil se do naší party a přirozeně i do vojska Syrový. Do té doby do naší české společnosti téměř nepřišel, žil mezi Poláky sportovci, hlavně ve veslařském klubu. Věděl jsem o něm, ale osobně neznal. Zapadl mezi nás.

Pamatuji, že měl báječné vysoké boty ještě z domova. To mne pohnulo též ke koupi vysokých šněrovacích kanadek, které mi prokázaly později služby více než znamenité. Měl jsem také šťastný nápad a koupil jsem dosti dobrý triédr; byla o ně velká nouze. Sloužil mi až do Zborova. Po mém zranění zmizel s ostatními mými věcmi.

Mluvilo se a řečnilo tenkrát sice dost a dost, ale to jsme překypovali všichni takovou radostí. Nebyla to slova, která přesvědčovala a uzavírala trvalá přátelství, byl to instinkt. Skutečně také brzo bylo nám oznámeno, že pojedeme do Kyjeva, a tak pod vedením zlatého Vaška zahajovali jsme bezstarostným žoldněrským veselím vojenský život.

Alarm odjezdu byl po prvé nesprávný. Rozmrzelí čekali jsme dále, ale mnozí z našich bratří nacházeli se již v takové situaci, kdy je člověku jedno, má-li kapsy čili nic a v téhle situaci pak již zůstali celá léta, snad celý život.

No, vypomohlo se trochu a zase hlaholila písnička: „Neumrem na slámě...“ Až jsme se dočkali. K odjezdu nás 33 dobrovolníků přišli vyprovodití mnozí členové česko-slovenské kolonie. Všichni jsme zazpívali: „Kde domov můj.“ Ruští vojáci salutovali, činovníci salutovali – ta radost, naší hymně!

Polské obecenstvo stálo s obnaženými hlavami a vlak se hnul.

Nejen já, ale přemnozí myslili velmi málo na své rodiče. Tak veliký byl vliv toho všeho, co se kol nás dělo. Soukromí bylo zatlačeno do pozadí, teprve později přišly vzpomínky. Mně bylo dosti lehké, měl jsem již pouze matku, horlivou čtenářku a nadšenou ctitelku Jiráska, Vojana a všeho vlasteneckého.

Rozhodnutí moje nebylo v pravém slova smyslu rozhodnutím, bylo to skončení jedné kapitoly života tak přirozené jako sklapnutí krásné knihy po jejím